

konstitutionelle System her i Landet. Det er ikke Oppositionens Skyld, at Regjeringen ikke gjorde det. Der blev udtryffeligt i gjentagne Debatter her i Salen forelagt Regjeringen et paa Grunde støttet Spørgsmaal om, hvad Forskiel der var mellem Regjeringens Politik og Absolutismen; men Regjeringen saae sig ude af Stand til at paavise den allermindeste Forskiel derimellem. Nu er der Klarhed paa det Omraade, nu er der intet Menneſte her i Landet, ikke en Gang Regjeringen selv, der besfrider, der blot forsøger at benægte, at Regjeringens Stilling er helt og holden udenfor Grundloven. Det var dernæst nødvendigt at faae at vide, hvad Regjeringen forstod ved Forhandling, hvilke Midler Regjeringen mente at kunne anvende for atter at føre os tilbage, indenfor Orden og Lovlighed. Og i saa Henseende har det forrige Aar ligeledes bragt den fornødne Klarhed. Da Thinget, efter at den omtalte storpolitiske Debat havde ført til et Resultat, besluttede at lade Finantsloven for det daværende Aar gaa til 2den Behandling med en udtryffeligt Henvisning til, at det ikke blot var for at gjen-nemgaa Finantslovsforlaget kritisk, men ogsaa for at aabne en Mulighed for Forhandling med Landstinget, — da sluttede Regjeringen et Par Dage efter Rigsdagen, skjøndt den selv havde fremlagt Finantsloven umiddelbart forinden, skjøndt Udvalg var nedsat, skjøndt Skrivelser vare afgaaede til Ministerierne til Besvarelse, og skjøndt Ministrene selv havde sendt Udvalget Materiale. Tydeligere Konstatation af, at det, Regjeringen forstod ved Forhandling, kun var det, andre Menneſter kalder Skinforhandling, har endnu aldrig været givet i nogen konstitutionel Stat. Og har der endnu været nogen Tvivl i saa Henseende, saa har de Udtalelser, der ere faldne fra Ministrene paa Møder i Sommer, fjernet dem fuldstændig. Regjeringen har der med en anerkjendelsesværdig Uforbeholdenhed udtalt, at den kun vilde forlig, det vil sige: tilbage i ordnede Tilstande igjen, paa Betingelser, som vare ensbetydende med ikke blot Folkethingets Underkastelse i Spørgsmaal, i hvilke Folkethingets Willie var almindelig bekjendt, men Folkethingets Underkastelse under den hele provisoriske Politikk. Med andre Ord, Regjeringen vilde fortsætte Kampen her i Landet, holde Striden oppe, thi Regjeringen kunde ikke være i nogen som helst Tvivl om, at Folkethinget hverken vilde eller kunde gaa ind paa en saadan Underkastelse. Det næste Spørgsmaal altsaa: Hvorledes tænker Regjeringen at føre os tilbage indenfor lovlige Tilstande, har Regjeringen tydeligt nok besvaret derhen, at den slet ikke tænker paa noget Saadant.

Og spørger man endelig — og det spurgte man om i Fjor og har man spurgt om hele Aaret igjennem — hvad har den nuværende Regjering at byde i Stedet for den grundlovmæssige Tilstand, den har sprængt i Begyndelsen af 1885, saa har Regjeringen ikke andet Svar end: Provisorier, Provisorier og atter Provisorier; det vil sige: I Stedet for grundlovmæssig Orden bureaukratistisk Uorden, i Stedet for Frihed Tvang, i Stedet for en fornuftig Anvendelse af Pengene Fæstninger byggede omkring Kjøbenhavn — jeg tør nok sige til Alles Misfornoieelse — Gendarmer, Spektakler i Landet, evig Uro. Jeg tror derfor ikke, at jeg overdriver, naar jeg samler det Indtryk, Landet har faaet af Regjeringens Politik, i følgende Sætning: Regjeringen staar udenfor Grundloven, den tænker ikke paa, bryder sig ikke om at komme tilbage, og har ikke Andet at byde Landet i Fremtiden end fortsatte Grundlovsbrud, fortsat Splid, fortsat Uro. Efter den store Action, efter den kraftige Optræden af Regjeringen og dens Benner i Begyndelsen af 1885 havde Alle ventet noget Mere; at det skulde være hele Resultatet af Regjeringens saakaldte energiske Politikk, det har ikke blot undret mig, det har vistnok undret Alle. Ja, det kan jo være, at der blandt Regjeringens nærmeste Benner, det synes saa af forskjellige Udtalelser paa Møder og i Pressen, føles en vis Tilfredsstillelse med Alt dette, men gennemgaaende breder den Forestilling sig mere og mere, at det, Regjeringen har opnaaet ved sin Politikk i 1885, kan rummes i det ene Ord: Fiasko. Men der breder sig ogsaa en anden almindelig Opfattelse, nemlig at dette Regjeringssystem er, hvis det fortsættes, ensbetydende med Landets Ødelæggelse.

I Fjor havde Regjeringen Ordet. Vi have ikke lagt den nogen Hindring i Veien, i Aar har Folkethinget Ordet. Vi ere paa det Reue med Regjeringens Evner og Willie, nu er det paa Tiden, at Folkethinget udtaler sin Willie. Folkethinget vil grundlovmæssige Tilstande i Landet og en forsvarlig Anvendelse af Statens Midler; dermed er i dette Dieblik Folkethingets Program udtrykt. Vi ville med et Ord Orden og Fremstridt, og vi tro, at Orden og Fremstridt ere uadskilkelige fra en forstandig Anvendelse af Pengene og en loyal Underkastelse under Grundlovens Bud og Mening, som den altid har været forstaaet. Men Veien til at naae dette er jaglig Behandling, ikke blot af Finantsloven, men ogsaa af de andre Love, altsaa ikke blot en kritikk. Det er en Selvfølge, at Finantsloven maa gennemgaaes kritikk for at faae konstateret,